

El més podrit de tots

written by Josep Maria Loperena | 16 d'octubre de 2019

Article publicat al 'Diari de Girona' el 12 d'octubre de 2019.

En la seva eterna campanya electoral, Pedro Sánchez proclama la unitat d'Espanya en el seu discurs. Proposa essencialment l'aplicació de l'article 155 i l'exhumació de Franco del Valle de los Caídos. El dia en què el dictador se'n va anar amb les bèsties de l'avern fóra el 20 de novembre de 1975. Una jornada infausta per als uns i gloriosa per als altres. Els que havien jurat sobre l'evangeli la seva lleialtat, van esmorzar vi de missa i hòsties de pa d'àngel per aixecar el seu esperit. Els que van ser víctimes del seu bàrbar reconquistar ho van fer amb entrepans de xoriço i xampany barat. A "El Caudillo" el van sepultar en aquell mausoleu infamant que es va fer erigir ell mateix al costat de milers de les seves víctimes. Al seu enterrament hi van anar feixistes, requetés, comandaments de Falange, militars rebels i estúpids de tota mena en olor de santedat.

Franco va promoure una guerra que va causar un milió de morts. Va dir bondat a l'obediència, ordre al silenci, progrés a la destrucció, i va executar en nom de la pau a tots els qui van voler ser lliures. Franco, per espoliar a Espanya va haver de partir-la en dos. La justificació del sàtrapa al seu genocidi va ser la d'extirpar les nauseabundes heretgies del liberalisme, el socialisme, el comunisme i l'anarquisme.

S'han dit moltes coses respecte a la seva imminent exhumació aprovada pel Congrés dels diputats. Així i tot, ara sorgeixen esperits, exhalats per la política i trillats per la vida, que encara mantenen la seva lleialtat. Però ni uns ni altres han donat a conèixer que Franco va ser el major dels corruptes, un tarat amoral que no tenia consciència de la seva pròpia putridesa. Creia que tot allò que hi havia a Espanya li pertanyia. Va inventar un espoli que el convertí en multimilionari. El Caudillo rebia a El Prado les ànimes

vivents que havien demanat audiència amb la prèvia l'advertència del seu cap de protocol que havien de complimentar-la amb un present com a senyal de respecte i complaença. Afegia que l'èxit de l'entrevista depenia del valor de cada ofrena.

El preu dels obsequis, joies i lingots d'or inclosos, ascendia cada setmana a uns dos milions de les antigues pessetes. Però no tot el seu patrimoni el va aconseguir així. El tirà va instituir la figura dels presoners de pagament. A canvi d'alliberar-los del garrot vil, rampinyava copiosos rescats. També va idear la "donació forçosa". Va proclamar un reial decret obligant als seus súbdits a obsequiar-lo amb les seves propietats. D'aquesta se li va adjudicar el Pazo de Meirás, una petita fracció d'un patrimoni valorat en més de sis-cents milions d'euros. El clan dels Franco avui encara controla una complexa xarxa de societats mercantils, constructores, immobles, aparcaments, clíniques i companyies de telecomunicació a més d'abundants valors dipositats en bancs internacionals.

Wilson Churchill va manifestar que el càstig pels crims de guerra era l'objectiu primordial de la justícia. Ningú pot comprendre que els hereus de Hitler, Mussolini, Hussein o Ceausescu puguin rendibilitzar uns béns hereditaris espoliats a la ciutadania. Però Espanya continua sent diferent. Els membres de l'executiu, els jutges i els partits polítics tenen prohibit procedir en justícia contra els hereus de Franco. Els diversos governs en aparença progressistes de la catòlica Espanya continuen imposant el pacte de "l'oblit i el perdó" que van negociar els hereus del dictador amb el Partit Comunista, el rei Joan Carles I i el govern de Felipe González durant la transició.